

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BISTRIȚA-NĂȘĂUD
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI CONTENCIOS ADMINISTRATIV
Dosar nr. 3318/112/2006 (Număr în format vechi 3275/CAF/2006)

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 114/2006

Ședința publică de la 21 Decembrie 2006

Tribunalul format din:

PREȘEDINTE : LUCIAN COLȚEA

GREFIER : IULIA DOINA MOLNAR

Pe rol fiind pronunțarea hotărârii judecătorești în acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta S.C. [REDACTAT] SRL împotriva pârâtului D.G.F.P. BN, având ca obiect anulare act de control taxe și impozite.

La apelul nominal făcut în ședința publică nu se prezintă părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei după care :

Cauza s-a judecat în fond la data de 14 decembrie 2006, concluziile reprezentanților reclamantei și pârâtei fiind consemnate în scris prin încheierea de ședință de la acea dată, încheiere care face parte integrantă din prezenta sentință.

TRIBUNALUL

Deliberând, constată:

Reclamanta SC. [REDACTAT] SRL a formulat contestație împotriva deciziei nr. 19/23 martie 2006 pronunțată de Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud solicitând admiterea contestației, anularea deciziei nr.19 precum și a deciziei de impunere nr. 1354/25 martie 2005 și pe cale de consecință anularea actelor de impunere.

În motivarea contestației se arată în fapt că în urma unui control efectuat la societatea reclamantă de către DGFP – Activitatea de Control Fiscal Bistrița, organele de control a dispus prin decizie de impunere obligarea societății la plata următoarelor sume: a).suma de [REDACTAT] lei RON reprezentând TVA de plată suplimentară determinată ca urmare a majorării bazei impozabile cu suma de [REDACTAT] lei RON; b). suma de [REDACTAT] lei RON reprezentând dobânzi; c). suma de [REDACTAT] lei RON reprezentând penalități de întârziere. În total se arată că au fost obligați la plata sumei de [REDACTAT] lei RON, sumă pe care a și achitat-o în întregime.

transp
și legăturii

Reclamanta arată că împotriva deciziei de impunere nr. 1354/2005 a depus contestație în conf. cu prev. art. 146-176 și 178 din Codul de procedură fiscală, fiind înregistrată la pârâtă sub nr. 13412/11 iulie 2005. ulterior depunerii contestației s-au depus acte suplimentare solicitate de biroul de soluționare a contestațiilor în vederea clarificării susținerilor expuse în contestație, sub nr. 2677 din 8 februarie 2006. Prin contestație s-a solicitat anularea deciziei de impunere privitor la debitul în sumă de [redacted] lei reprezentând TVA suplimentar de plată, dobânzi de [redacted] lei și penalități de [redacted] lei. Se precizează că în susținerea contestației s-a arătat că, în mod cu totul eronat au fost încadrați de organele de inspecție fiscală la categoria de transportatori internaționali de persoane, care însă nu dețin documente care să justifice scutirea de TVA, în fapt precizând că reclamanta este prestatoare de servicii direct legate de transportul internațional de persoane și de intermediere a activității de transport internațional de persoane. Conform raportului de inspecție fiscală, încheiat la 24 martie 2005, motivele care au dus la stabilirea de plată a sumelor precizate îl reprezintă faptul că societatea nu a putut să justifice cu documente legale scutirea de TVA, aferente operațiunilor înscrise cu această mențiune, în facturile fiscale emise în perioada 1 iulie 2004 – 31 ianuarie 2005, către SC. [redacted] SRL. Astfel s-a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile prev. de art. 8 alin. 2 din OMFP nr. 1846/2003 pentru justificarea scutirii de taxă a TVA procedându-se la recalcularea obligațiilor bugetare privind TVA datorate de societate pentru perioada verificată, ignorându-se cu desăvârșire faptul că societatea a prestat servicii direct legate de transportul internațional de persoane realizate de partenerul de afaceri SC. [redacted] SRL pe baza a două contracte comerciale.

Reclamanta arată că în susținerea contestației a invocat dispozițiile legale, în materie, în vigoare respectiv prev. art. 143 alin. 1 lit. e și alin. 2 din L. 571/2003 privind codul fiscal precum și prev. art. 8 alin. 5 al OMFP 1846/2003 pentru aprobarea instrucțiunilor de aplicare, a scutirilor de taxă pe valoarea adăugată pentru transportul internațional de persoane și pentru serviciile direct legate de aceste transporturi realizate de intermediari. Se invocă disp. art. 8 alin. 5 din ordinul precizat potrivit căruia: „scutirea pe taxă pe valoarea adăugată pentru serviciile direct legate de

depus
fiind
s-au
2

transportul internațional se justifică cu documente din care să rezulte natura prestației și legătura directă cu transportul internațional de persoane”.

Reclamanta precizează că a depus ca material probator facturile emise în perioada precizată, către partenerul de afaceri arătat, prin care îi factura serviciile periodice efectuate conform contractelor nr. 0154/16 octombrie 2004 și nr. 0155/16 octombrie 2004, și din care rezulta cu claritate natura prestațiilor efectuate. Potrivit primului contract rezulta obligația societății de a pune la dispoziția SC.

SRL, care deținea toate aprobările necesare pentru a efectua transporturi internaționale de persoane pe curse regulate, un autocar împreună cu doi șoferi în condițiile suportării tuturor cheltuielilor cu cartea verde, asigurări necesare combustibil, taxa de autostradă, diurnă șofer, taxă tranzit, reparația și întreținerea autovehiculului, etc. în așa fel încât transportul să se desfășoare în bune condiții.

Potrivit celui de al doilea contract în calitate de comisionar avea obligația de a vinde biletele puse la dispoziție de transportator clienților găsiți de către reclamantă, în schimbul unui comision. Toate aceste servicii au avut loc în mod real și în exclusivitate, fiind dovedite cu documente așa cum s-a arătat însă au fost ignorate în totalitate de către organele fiscale. Mai precizează că din valoarea biletelor vândute care de fapt reprezintă venitul realizat, o parte i-a revenit transportatorului, iar o parte prestatorului, respectiv reclamantei, fiecare înregistrându-și în contabilitate drept venituri din activități de export scutite de taxa de TVA.

Susținerea organelor fiscale potrivit căroră reclamanta nu a fost în măsură să le pună la dispoziție toate documentele justificative pentru scutirea de TVA, documente prev. de art.8 alin.2 lit.a, b, c, d și e, este în accepțiunea reclamantei netemeinică întrucât această prevedere se referă la transportator și nu la prestator. La prestatori se referă alin.5 al aceluiași articol invocat mai sus, reclamanta înțelege să invoce și prev.art. 1 alin.4 din ordinul 1846/2003 potrivit căruia „în situația în care, din cauze independente din voința furnizorului sau prestatorului, nu pot fi prezentate documentele justificative, prevăzute de prezentele instrucțiuni, scutirea de taxa de TVA se poate aplica dacă există alte documente prin care se poate face dovada realizării operațiunii”. Se arată că din interpretarea acestor texte rezultă faptul că legiuitorul nu a impus intervenirea strictă a unor condiții de formă constând în

întocmirea unor anume acte pentru a fi scutit de TVA în cazul exporturilor sau a altor operațiuni similare, dar ca fond a impus condiția obligatorie ca aceste activități să fi fost efectuate și să se poată face dovada cu orice documente a realizării lor, concluzionând reclamanta solicită admiterea contestației și pe cale de consecință anularea deciziei 19 de soluționare a contestației ca decizie de impunere nr. 1354/2005 și exonerarea de la plata sumelor stabilite și arătate mai sus. Se solicită de asemenea obligarea pârâtei la restituirea întregii sume la care a fost obligată sub amenințarea executării silite de [redacted] lei RON.

În drept reclamanta invocă disp.art.188 alin.2 din Codul de procedură fiscală, art.143 alin.1 lit.e și alin.2 din L.571/2003, privind Codul fiscal, art.1 alin.4 și art.8 alin.5 din OMFP nr. 1846/2003 anexând actele invocate în contestație.

Pârâta DGFP a formulat întâmpinare solicitând respingerea acțiunii în contencios fiscal ca neîntemeiată și menținerea deciziei nr. 19/2006 ca temeinică și legală.

Se arată că, petenta contrar celor afirmate în acțiune, (adică că este un intermediar al activității de transport internațional) în fața organului de control arată că este transportator – iar dacă a văzut că actele sale și starea de fapt, exclude această calitate revine în fața instanței și arată că de fapt nu mai este transportator ci un intermediar al transportatorului. Se mai precizează că reclamanta și-a afirmat calitatea de transportator de cel puțin trei ori în fața organului jurisdicțional, iar acesta l-a tratat ca atare adică, ca și transportator. Se precizează că petenta văzând că nu poate pretinde că este transportator, neavând licență de transport și-a închiriat autocarul la SC. [redacted] SRL, care devine adevăratul transportator, reclamanta revenind și pretinzând că este intermediar. Se apreciază că și activitatea de intermediere a activității de transport este o activitate conexă transportului internațional de persoane și presupune pentru realizarea ei licențiere, altfel se privește ca fiind o activitate ilicită și nu beneficiază de scutire.

Cum petenta nu are nici licență de transport și nici licență de activități conexe – intermedierea activității de transport, nu poate beneficia de scutire la TVA, oricare ar fi natura activității sale.

Se invocă apoi pentru transportator disp.art.8 alin.2 din Ordinul 1846/2003 privitor la cerința existenței licenței de transport, situație în care petenta nu se încadrează prin aceea că nu are asemenea licență deci nu poate beneficia de scutire, iar pentru calitatea de intermediar se invocă disp.art.8 alin.5 din același ordin, care pentru scutirea de la plata TVA sunt necesare documente din care să rezulte natura prestației și natura directă cu transportul internațional, împrejurare care nu poate fi probată de petentă, nici sub aspectul naturii prestației și nici sub aspectul legăturii directe cu transportul internațional pe considerentul lipsei licenței cu privire la cele două activități. Concluzionând se arată că un ilicit nu poate beneficia de facilitate fiscală acordată de stat, solicitându-se respingerea acțiunii ca netemeinică și nelegală.

Prin adresa nr. 18542/12 octombrie 2006 s-a depus la solicitarea instanței de către biroul de soluționare a contestațiilor dosarul nr. 6/61/2005, în care s-a pronunțat decizia 19/23 martie 2006, și care este atacată cu acțiune în contencios fiscal ce formează obiectul cauzei.

Reclamanta prin mandatar a depus la dosar răspuns la întâmpinarea pârâtei, și care a fost comunicat cu reprezentantul pârâtei.

La fond reclamanta prin reprezentant solicită admiterea acțiunii așa cum a fost formulată în scris solicitând a se dispune anularea deciziei nr. 19/23 martie 2006, anularea deciziei de impunere nr. 1354/25 martie 2005, cu consecința anulării actelor de impunere considerând că, soluționarea contestației organ de administrare fiscală a aplicat în mod greșit prevederile legii cu privire la scutirea la plata TVA-ului, conform concluziilor din răspunsul la întâmpinare pe care-l susține și orar, fără cheltuieli de judecată.

Reprezentantul pârâtei solicită respingerea acțiunii ca neîntemeiată, menținerea deciziei atacate nr. 19/2006 ca temeinică și legală, pentru motivele din întâmpinare, fără cheltuieli de judecată.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța constată că reclamanta a formulat contestație împotriva deciziei nr. 19/2006 pronunțată de pârâtă, contestație care urmează a fi privită ca o acțiune în contencios fiscal și prin care se solicită anularea acestei decizii, respectiv a deciziei de impunere 1354/2005 și pe cale de consecință anularea actelor de impunere.

În esență se reține că în urma unui control efectuat la societatea reclamantă, organul de control fiscal a obligat societatea reclamantă prin decizie de impunere la plata sumei totale de [redacted] lei RON, sumă care așa cum s-a arătat a și fost achitată în întregime, din care suma de [redacted] lei reprezintă TVA de plată suplimentară, iar sumele de [redacted] și [redacted] lei RON reprezintă dobânzi și respectiv penalități de întârziere.

Considerându-se neîndreptățită societatea reclamantă a depus contestație împotriva deciziei de impunere, contestație care a fost respinsă ca fiind neîntemeiată prin decizia nr. 19/23 martie 2006 dată de către organul jurisdicțional, (biroul de soluționare a contestațiilor), în dosarul nr. 6/2005 acvitat la dosarul cauzei (f.69-423).

Organul jurisdicțional pentru a pronunța această decizie s-a referit la dispozițiile art.143 din Codul fiscal, coroborate cu instrucțiunile aprobate prin OMFP nr. 1846/2003. Prin prisma acestor acte normative au fost analizate operațiunile consemnate în facturile fiscale emise pentru cele 10 curse de transport internațional de persoane, întocmite de către reclamantă către SC. [redacted] SRL cu mențiunea „scutit cu drept de deducere” și neadmise la deducere de către organele fiscale de control. Au mai fost analizate și contractele de colaborare, de comision) respectiv contractul de închiriere încheiată de către reclamantă cu societatea mai sus amintită. Concluzionând, organele de soluționare arată că activitatea de care petenta a obținut venituri nu este una scutită de TVA, și pe cale de consecință în mod legal organele de inspecție fiscală au majorat baza de impozitare a TVA aplicând cota standard de TVA Recalculată pentru a determina și stabili suplimentar în sarcina reclamantei impozitul indirect legal datorat.

Acțiunea reclamantei împotriva deciziei de soluționare a contestației urmează privită ca fiind întemeiată, consecința admiterii acesteia și a anulării deciziei nr. 19/2006 respectiv a deciziilor de impunere nr. 1354/2005 pentru suma de [redacted] lei RON.

↗ Din întreg materialul probator existent la dosarul cauzei depus de reclamantă cât și cele existente la dosarul nr.6/2005 al organului jurisdicțional, se poate trage concluzia că în raport de dispozițiile legale invocate de către părți reclamanta beneficia pentru activitățile desfășurate de scutire de TVA, pentru transport internațional de persoane, cât și pentru serviciile direct legate realizate de

intermediar. În susținerea acestor considerente, trebuie amintite facturile emise de către reclamantă, către partenerul de afaceri SC. [redacted] SRL, precum și contractele invocate și încheiate de către societatea reclamantă cu același partener de afaceri. Se apreciază că astfel prin aceste acte reclamanta justifică scutirea de TVA, contrar opiniei organului jurisdicțional, respectiv a pârâtei, și reținute prin considerentele deciziei, respectiv a întâmpinării.

Pentru considerentele de mai sus, instanța urmează a admite acțiunea în contencios administrativ fiscal formulată de reclamantă în contradictoriu cu pârâta și a dispune anularea deciziei nr. 19/23 martie 2006 a DGFP BN precum și a deciziilor de impunere nr. 1354/25 martie 2005 privind suma totală de [redacted] lei reprezentând TVA suplimentară ([redacted] lei), dobânzi aferente TVA-ului ([redacted] lei) și penalități de întârziere la TVA ([redacted] lei).

Cheltuieli de judecată nu s-au solicitat.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

Admite acțiunea în contencios administrativ și fiscal formulată de reclamanta S.C. [redacted] SRL cu sediul în [redacted] str. [redacted] nr. [redacted], jud. Bistrița-Năsăud în contradictoriu cu pârâta **Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud** cu sediul în Bistrița, str. 1 Decembrie, nr.6, jud. Bistrița-Năsăud, și dispune anularea deciziei nr. 19/23 martie 2006 precum și a deciziilor de impunere nr. 1354/25 martie 2005.

Cu drept de recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 21 decembrie 2006.

PREȘEDINTE,

Colțea Lucian

GREFIER,

Molnar Iulia Doina

